

ἀποδιαλεγίδι τό, ἀμάρι. ἀπουδιαλίδιν Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀπουδιαλίδ' Μακεδ. (Κοζ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδιαλέγω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. ἰδί. Ὁ τύπ. ἀποδιαλίδιν ἐκ τῶν μεταβατικῶν τύπ. ἀποδιαλεῖδι - *ἀπουδιαλίδι συγχωνευθέντων τῶν δύο φθόγγων ι εἰς ἓνα. Πβ. καὶ ἀποδιαλούδι ἐν λ. ἀποδιαλεγοῦδι.

Ἀποδιαλέγει, ὁ ἰδ. ἐνθ' ἄν.: Γνωμ. "Οποῖους διαλέγ' ἀπουδιαλίδια παίρν' (ἐπὶ τοῦ λίαν διστακτικοῦ ἐν τῇ ἐκλογῇ, ἐν τέλει δὲ ἀποτυγχάνοντος) Κοζ.

ἀποδιαλέγμα τό, Πελοπν. (Μάν.) ἀποδιάλεγμα Λεξ. Πρω. ἀπουδιάλιμα Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἠποδιαλέμαν Κύπρ. ἀποδιάλ-λέγμα Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδιαλέγω.

1) Διαλογή, καθαρισμὸς πραγμάτων, οἷον καρπῶν κττ., πρὸς ἀπόρριψιν τῶν ξένων καὶ ἀχρήστων οὐσιῶν Πελοπν. (Μάν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): Νὰ ῥηθῇτε αὐριο 'ς τ' ἀποδιαλέγματα Μάν. Θέλ' ἀπουδιάλιμα τοῦ σ'τάρ' γιὰ νὰ πάμ' 'ς τοῦ μύλου Αἰτωλ. Συνών. καθάρσιμα. 2) Κατὰ πληθ., τὰ ἐκ πλήθους πραγμάτων μετὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν καλυτέρων ἀπομένοντα, τὰ ἀχρηστα Κύπρ. Ρόδ. — Λεξ. Πρω.: Ἐφε- ρές μου τὰ ἠποδιαλέματα νὰ μοῦ πουλήσης Κύπρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποδιαλέγει.

ἀποδιαλεγοῦδι τό, πολλαχ. ἀποδιαλεγοῦδ' Προπ. (Πάνοριμ.) ἀπουδιαλιγοῦδ' Σάμ. κ.ά. ἀποδιαλεοῦδι Ζάκ. Θήρ. Κάρπ. Κύθν. Μῆλ. Νάξ. Πάρ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Λακων. κ.ά.) — ΙΒενιζέλ. Παροιμ. 224, 691 — Λεξ. Πρω. ἀπου- διαλιγοῦδ' Σάμ. Σκόπ. ἀποδιαλοῦδι Θράκ. (Ἐπιβάτ.) — Κορ. ἔκδ. Ξενοκρ. καὶ Γαλην. 166 — Λεξ. Βυζ. Λεγρ. Μπριγκ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀπονδιαλεοῦντι Ἰος ἀποιαλεγοῦδι Κάρπ. ἀποιαλεοῦδι Κάρπ. ἀποδιαλέγουδο Κρήτ. (Κατσιδ.) ἀπονδιαλέγουδο Θράκ. (Αἰν.) ἀποδιαλέουδο Κρήτ. ἠποδια- λούδι Βιθυν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδιαλέγω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦδι. Οἱ εἰς ο τύπ. κατ' ἀναλογ. ἄλλων συνθέτων ληγόν- των εἰς -ι καὶ -ο, ὡς ἀποπαίδι - ἀπόπαιδο, διαβο- λοπαίδι - διαβολόπαιδο, παλαίοπαίδι - παλαίο- παιδο κττ. Διὰ τὸν τύπ. ἀποδιαλούδι ἰδ. ἀποδια- λεγίδι.

Ἀποδιαλέγει, ὁ ἰδ., ἐν χρήσει κατὰ πληθ. ἐνθ' ἄν.: Τ' ἀποδιαλεγοῦδια τῆς σταφίδας (τὰ μετὰ τὸ διάλεγμα τῆς σταφίδος ἀπομένοντα σκύβαλα) Πελοπν. (Κορινθ.) Μ' ἄφησε τ' ἀποδιαλεγοῦδια αὐτόθ. Αὐτὰ τὰ πορτακάλια εἶναι ἀποδια- λέουδα Κρήτ. || Γνωμ. "Οπου πολὺν διαλέει 'ς τ' ἀποδιαλεοῦδια μένει (ἐπὶ τοῦ πολὺν διστακτικοῦ ἐν τῇ ἐκλογῇ καὶ ἐν τέλει ἀποτυγχάνοντος. Ἡ παροιμ. ἐν παραλλαγαῖς πολλαχ. Ἰδ. καὶ ΝΠολίτ. Παροιμ. 4, 411) ΙΒενιζέλ. ἐνθ' ἄν. "Ογοῖος διαλέει παίρνει τ' ἀποδιαλεοῦδια (συνών. τῷ προηγουμένῳ) Θήρ.

ἀποδιαλεγοῦρι τό, Ἡπ. Κύθηρ. Κρήτ. Πελοπν. (Ἀργολ. Καλάβρυτ. Μάν.) κ.ά. — Λεξ. Αἰν. Ἐλευθερουδ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. ἀπουδιαλιγοῦρ' Θεσσ. (Ζαγορ.) Μακεδ. ἀποδιαλεοῦρι Ἡπ. Ἰόνιοι Νῆσ. Κύθν. κ.ά. ἀπου- διαλιούρ' Σκόπ. Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀποδιαλεχτούρ' Μακεδ. ἠπο- διαλεγοῦρι Εὐβ. (Ἀνδρων. Κονίστρ. κ.ά.) ἠουδιαλούρ' Εὐβ. (Στρόπον.) ἀποδιαλέγουρο Ἡπ. Κρήτ. (Μύρθ. κ.ά.) Κύθηρ. Στερελλ. (Ἀράχ.) — Λεξ. Ἡπίτ. ἀποδιαλέουρο Κάρπ. Κέρκ. Κρήτ. Παξ. ἀπουδιαλέουρο Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀποιαλέουρο Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδιαλέγω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦρι, Ὁ τύπ. ἀπουδιαλιχτούρ' κατὰ παρετυμ. πρὸς

τὸ ἐπίθ. διαλεχτός. Διὰ τοὺς εἰς -ο τύπ. ἰδ. ἀποδια- λεγοῦδι.

Τὰ μετὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν καλυτέρων ἐκ πλήθους ἀντι- κειμένων ἀπομένοντα, τὰ ἄνευ ἀξίας, ἐπὶ καρπῶν, ζῳῶν κττ. συνήθως κατὰ πληθ. ἐνθ' ἄν.: Μείνανε τ' ἀποδιαλε- γούρια, τὰ καλὰ τὰ πήρανε Μάν. Τ' ἀπουδιαλέουρα τοῦ σ'τα- ριοῦ τὰ ρίχν' 'ς τ'ς κόττις Αἰτωλ. Αὐτὰ τὰ σταφύλια εἶναι ἀποδιαλεοῦρια Κύθν. Οὕλα τ' ἀποδιαλέγουρα μ' ἄφηκες (ἐπὶ διαλογῆς προβάτων) Μύρθ. Τοῦ γύρεψα κᾶνα σῦκο καὶ μοῦ ἔδωκε δυὸ ἀποδιαλέουρα Παξ. Διάλιξι οὐ δεῖνα τὰ καλὰ καλὰ κὶ μᾶς ἄφ'σι τ' ἀπουδιαλιούρια Σκόπ. Μῶδονκι κᾶτ' ἐλαιές, ἦταν ἀπουδιαλέουρα Αἰτωλ. Τί ἀποδιαλέγουρα μῶδωσες νὰ φάγω; Ἀράχ. Μάζου τ' ἀποδιαλέγουρα γιὰ τὸ μανάρι αὐτόθ. || Γνωμ. Διάλεξε κὶ ἀποιάλεξε ἐπῆρ' ἀποιαλέουρα (διὰ τὴν σημ. ἰδ. ἀποδιαλέγοῦδι) Κάρπ. "Οποῖους πουλὺν διαλέγ' τ' ἀπουδιαλιχτούρια παίρν' Μακεδ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποδιαλέγει.

ἀποδιαλέγω πολλαχ. ἀπουδιαλέγου Θεσσ. (Ζαγορ.) ἀποδιαλέω Θήρ. Πελοπν. (Βούρβουρ.) Σίφν. κ.ά. ἀπουδιαλέω Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀποδιαλέγου Τσακων. ἀποιαλέω Κάρπ. ἠποδιαλέω Θράκ. (Σαρεκκλ.) ἠποδιαλέω Κύπρ. ἠουδια- λέων Εὐβ. (Στρόπον.)

Τὸ μεσν. ἀποδιαλέγω.

1) Ἐκ πλήθους ἀντικειμένων ἐκλέγω τὰ καλύτερα ἀπορρίπτων τὰ ἀχρηστα πολλαχ.: Ἀποδιάλεξε τὰ βελανίδια Λακων. || Γνωμ. Διάλεξε κὶ ἀποιάλεξε, ἐπῆρ' ἀποιαλέουρα (ἐπὶ τοῦ λίαν ἐκλεκτικοῦ, ἀλλ' ἐν τέλει ἀποτυγχάνοντος) Κάρπ. || Ἄσμ.

Διάλεξες κὶ ἀποδιάλεξες, μὰ γὼ πάλι σὲ πήρα Πελοπν. (Ἀργ.)

Ὁ Χάρως μέσ' 'ς τὸ σπῖτι μας ἤρθε σὰν τοῖς κουρσάροι, διάλεξε κὶ ἀποδιάλεξε τὸν πρὸ καλὸ νὰ πάρῃ (μοιρολ.) Σάμ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Ἰδ. Χρον. Μορ. Ρ στ. 140 (ἔκδ. JSchmitt) «ἐν τούτῳ ἀποδιάλεξαν τὸν κόντο τῆς Τσαμπάνιας, | διατὶ ἦτον εὐπρεπέστατος, εἰς τ' ἄρματα ἐπιδέξιος» καὶ Η στ. 3594 «τριακόσιους γὰρ ἐρρόγεψαν ὄλους καβαλλαρίους, | ὅπου ἦσαν ὄλοι ἐκλεχτοί, ὄλοι ἀπο- διαλεμένοι». β) Διὰ κοσκινίσματος καθαρίζω δημητρια- κούς καρπούς Θήρ.: Ἡποδιάλεξε τὸν ἀρακά. Συνών. ἀπογυρίζω 8. 2) Ἐκ πλήθους ἀντικειμένων ἐκλέγω τὰ χειρότερα Κύπρ.: Γνωμ. "Οπκοῖος δκιάλεει ἠποδιαλέει (ἐπὶ τοῦ λίαν δυσκόλου ἐν τῇ ἐκλογῇ ἰδίᾳ γαμβροῦ ἢ νύμφης, ἐν τέλει δὲ καταλήγοντος εἰς ἀποτυχίαν). 3) Περαιτῶ τὴν διαλογὴν πολλαχ.: Ἀρχισα ἀπὸ τὸ πρῶι νὰ διαλέγω τὰ λεμόνια - τὰ πορτοκάλια - τὰ καρύδια κὶ ἀκόμη δὲν τ' ἀπο- διάλεξα πολλαχ. Εἴχαμ' ἓνα σουρὸ ἱλαιές, ἀλλὰ τ'ς ἀπουδια- λέξαμι Αἰτωλ. Τ' ἀπουδιαλέμι ἀπόπι τὸν καλαμπόκ' αὐτόθ.

ἀποδιαλλάζω Πελοπν. (Βούρβουρ. Μάν.) — ΚΠασα- γιάνν. Παραμύθ. 75 ἀπαδιαλλάζω Πελοπν. (Βασαρ. Βούρ- βουρ. Οἰν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. διαλλάζω. Ὁ τύπ. ἀπαδιαλλάζω κατ' ἀφομ. Ἰδ. ΙΒογιατζίδ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 5 (1918/20) 148 καὶ ΜΦιλήντ. Γλωσσογν. 3, 150.

1) Ἐναλλάσσομαι διαδοχικῶς πρὸς τινα ἐν τῇ ἐκτελέσει ἔργου τινός, οἷον ἐπὶ φυλακῆς ποιμνίων ἢ ἄλλης ἐργασίας Πελοπν. (Βασαρ. Οἰν.) — ΚΠασαγιάνν. ἐνθ' ἄν.: Ἡ πρὸ πολλὴ ἀγάπη κ' ἡ πρὸ μεγάλη ἔχθρητα κάθονται πάντα 'ς ἓνα διστράτι κὶ ἀποδιαλλάσσονται, ἡ μιὰ διώγει τὴν ἄλλη ΚΠασα- γιάνν. ἐνθ' ἄν. 2) Ἀλλάσσω ἐνδυμασίαν Πελοπν. (Βούρ- βουρ. Μάν.): Ἐχω δυὸ ἀλλαξιές κὶ ἀποδιαλλάζω Βούρβουρ. Αὐτὸς ἔχει ροῦχα κὶ ἀποδιαλλάζει. Συνών. ἀλλάζω Α 3 β, ἀπαλλάζω 1.

